

fikringselskabet „Stjold“ havde i 1889 i dagligt Gennemsnit 9,500 Personer forsikrede mod Ulykkestilfælde; i 1890 var Antallet steget til 12,000, og dette Antal er nu i 1891, skønt Aaret ikke er forløbet, forøget med 3—4,000 Personer. Det er det daglige Gennemsnit Aaret rundt, og det skønt Byggeriet ved Fæstningsværkerne, som gav et ret betydeligt Antal Forsikringer, til Dels er ophørt, saaledes at man kan sige, at i Virkeligheden ere Forsikringernes Tiltagen for den øvrige Befolkning betydelig større, end jeg har nævnt. Fra det fremmede Selskab „Winterthur“ har jeg ingen nøjagtige Opgivelser; det har ikke saa stort et Antal Arbejderforsikring som „Stjold“, men ogsaa dets Arbejderforsikringer ere i stadig Stigen. Der er en Omstændighed til, jeg skal berøre, nemlig, at ved Assurance hos private Selskaber, er det jo meget let at faa det, som man vil have det, man kan faa asjureret for Ulykkestilfælde under Arbejdet; og for Ulykkestilfælde udenfor Arbejdet; det er meget væsentligt, at Arbejderen er forsikret under Gangen til og fra Arbejdsstedet, eller overhovedet at vedkommende Person er forsikret, enten han er paa eller udenfor Arbejdsstedet. Det giver Anledning til megen Misfornøjelse, at en Mand, naar han har lukket Døren efter sig og uden egen Skyld kommer til Skade, ingen Erstatning faar, hvorimod den, der maaste har været meget usforsigtig paa Arbejdsstedet, faar Erstatning. Efter denne Lov er der jo kun Tale om Erstatning i Ulykkestilfælde under Arbejdet. Og dernæst er en hel Del, ogsaa Handværkere, udelukket fra denne Lov, f. Eks. Landsbysmede og Smedkere. De kunne mærkelig nok ikke komme med, skønt Agerbrugets Arbejdere ere tagne med. En faktisk Følge af Loven vil det blive, at de private Selskaber blive slaaede ihjel, og at det vil blive umuligt for fremmede Selskaber at virke. Thi de private Selskaber kunne ikke virke, naar de bedste Kundter tages fra dem, og naar disse Selskaber ere ødelagte, haves kun Statsanstalten, og den forsikrer kun en Del af Befolkningen, altsaa bliver den øvrige Del af Befolkningen faktisk værre stillet end nu. Af alle disse Grunde vil jeg anbefale det kommende Udvalg nøje at overveje Sagen, og efter mit Skøn bør den ikke for enhver Pris sættes igennem, selv om det var muligt at forcere den igennem.

Berg: Den højtærede Minister har fremsat Forslaget, saaledes som det blev fremsat i Fjor eller vedtaget af Landstinget i Fjor. Der er jo nogen Grund dertil, da

det ikke var længere end til 2den Behandling her. Imidlertid forekommer det dog mig, at det i alt Fald paa enkelte vigtige Punkter — selv om man bliver paa Lovforslagets Grundlag — indeholder saa vjensynlige Urimeligheder, at det vilde have klædt Forslaget bedre, hvis der var taget noget Hensyn dertil. Dette skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved. Jeg skal kun udtale min Glæde over, at et Par ærede Medlemmer have gjort væsentlige Indvendinger imod det System, som Ministeren vil have gennemført for Ulykkesforsikringen. Jeg nærer det Haab, at en fornyet indgaaende Behandling her i Rigsdagen af denne overordentlig vigtige Sag, der jo sætter hele den civiliserede Verden i Bevægelse og kun som Forsøg er gennemført et enkelt eller et Par enkelte Steder, vil føre til et væsentlig forbedret Lovforslag, hvis Tiden er moden til Sagens Gennemførelse. Det forekommer mig ogsaa, at de Udtalelser, vi have hørt her i Dag, gaa i lignende Retning. Jeg venter altsaa nu en fornyet indgaaende Behandling af hele dette store Spørgsmaal begyndt her i Folketinget — det kunne vi jo faa meget lettere gøre, som det jo ikke er særlige Strids- eller politiske Spørgsmaal, der i den Henseende stille — for at vi kunne være glade ved det Arbejde, vi til Slutning sige vort Ja til ved 3dje Behandling. Med det Ønske anbefaler jeg denne Sag, idet jeg haaber, at Tinget ligeledes vil tage et senere her i Tinget fremkommet Forslag om samme Sag paa et andet Grundlag under samme velvillige Behandling.

Judenrigsministeren (Jagerslev):

Det er jo ingenlunde nyt, at der fremkommer Bemærkninger her i Salen imod dette Lovforslag, saadant har været fremme før. Jeg tror dog, at naar man nu i saa høje Toner anpriser den private Forsikring — for det er egentligt det, der ligger bagved — over for Regeringsforslaget, er der Grund til ganske i Almindelighed at minde om, hvorledes Forholdet er. Der er efterhaanden opkommet her i Samsundet et vist Ønske om og Trang til at forsikre Arbejderne, og det er ikke saa meget Arbejderne, der forsikre sig selv, som det er Arbejdsgiverne, der forsikre dem, blandt andet forsikrer jo Staten, som Regel i alt Fald, dem, som tage Arbejde hos den, eller paalægger vedkommende Entreprenører at gøre det. Hvorledes er altsaa nu Forholdet? Det er det, at det er en Tilfældighed overfor den private Industri, om en Arbejder er forsikret eller ikke. Der er Arbejdsgivere, som forsikre, der er Selskaber, som gøre det, men der er andre,